

BARABÁS TIBOR: SZERELMEM ESZTI. A fájdalmas közelmúlt aktuális témaköréből merített élmény-novellák alapszöveve: a negyvenes évek zsidó nyomorgatottjainak kálváriás vesszőfutása, minden emberi méltóság szégyenletes és levezekeltetetlen megcsúfolása. Barabás Tibor arányos mérték-tartással komponál és becsületos nyúltsággal beszél. Nem túloz, de nem is szépít. Nem hívós, de nem is gyűlölködő. Fegyelmezett tárgyilagossága realizmusának és hitelének egyaránt javára válik.

Az előnyösen ismert Cserepfalvi könyvkiadó cég a Barabás Tibor-szerkesztette „Kiskönyvtár“ fentismertetett, valamint az ezeken kívül már megjelent és az ezután megjelenő 4—4 íves, izlésesen színezett füzetkéket a régi „Modern könyvtár“ szellemi örökébe szánta. A patinás és tiszta irodalom külföldi előkelőit és hazai jeleseit bizonyára széles hullámverésű sikerrel fogja népszerűsíteni.

Márky Imre

VIDOR MIKLÓS: HATÁRON. (Versek). Officina.

A „negyedik nemzedék“ egyik legbiztosabb hangú költője jelentkezik új kötetével. A fiatal, húszegynéhány éves költő, — ezt rögtön látjuk — magán viseli e nemzedék legjobb tulajdonságait. A biztos hangszerelés, a művészi formatökély és az érett gondolkodás, ezek legfőbb erőnei a máris kész nemzedéknek. Ady és Babits, Illyés és Szabó Lőrinc, Weöres és Takáts Gyula után nem is lehet ez másképpen. E fiatalok oly gazdag örökséggel indultak^o útnak, annyi biztatást kaptak tőlük, hogy magasba ívelő útjuk csak a beavatatlanok előtt hihetetlen.

Vidor Miklós kötetében minden hagyomány és nemes érték fellelhető, de subtilis lelkén különösképpen egyéni színekkel tarkította, hímmezte elődeinek hangját. Lírája olyan tiszta, zengő férfilíra, a sorok végén a rímek oly határozottan csengenek, mint kiforrott kész költőnél. És valóban Vidor Miklós új köteté csalhatatlan jele az útkeresés végének. Schol egy dissonancia, sehol egy törés. Az ellentétek állandó jelenléte még szilárdabbá teszik sorait. Hasonlatai pontosan illeszkednek helyükre. „Látvány“ című verséből elég az első szak:

A sűrű szálú est felett
álomban lépked a vidék,
holt templomtornyok kéklenek,
a holdon szikrát vet a jég.

A versek szerencsésen mentve vannak az ellágyuló, tétova érzésektől. Szerelmi verseiben érezzük ezt legelőnyösebben. Legyen példa a „Préda“ című verséből:

Halálra szánva védekezz!
A perc nem válogat,
Növő veszélyem része lesz,
Ki nem tágit utat —
Irdatlan egymagam vagyok
És nem több általad —
Lélekzetvisszafojtva fogy
A végső pillanat...

Ne kelljen elpusztítsalak
S úgy vesszek el, veled!
Ne várd, míg a forró harag
Sikolt föl ellened
S mindenre érzéketlenül
Fogadva a halált,
Hullóban temet el kihült
Reményei alá.

Ugyanilyen nemes páthosú s még sejtelmesebb és meghökkenőbb verse a: „Poklot ölel, ki helyettem öled mélyére alászáll.“ Ez utóbbi versében a merész hasonlatok, a fojtott és szélesen áramló sorok felejthetlenné teszik az érzékletes hangulatot bennünk. Ezen túlmenően az egész kötetet át valami tiszta és férfias szomorúság, megfejthetetlen borongás lebeg. Túlságosan közel van hozzá a halott s nem hisz könnyen a földi dolgokban sem. Analízis helyett megint csak jobb „Januári elégia“ című verséből idéznünk:

Nem kegyeletlen, de kegyetlen
önmagamhoz is rossz vagyok.
Mint a lámpát üres teremben,
úgy oltom ki a tegnapot —
és mindegy, mit éltem, nem éltem,
mit mondana a félelem,
nincsen emlék, hogy elkísérjen,
nincs pillanat, mely egy velem.

Amit elhagytam, elsötétül.
Egy másik élet volt? — Lehet.
S tán egyetlenegy menedékiül
választja ezt az éneket,
amint búcsúzik, visszanézne
— s mint a menekülő mögött,
összezsap az éj s a vidékre
szítálva ráborul a köd.